

derhjemme være uden Brev. Der er vel nok en Gæstgivergaard her i Byen, hvor jeg kan bo?»

»Nej, der skal du ikke være; der er uhyggeligt. Du skal blive her, saa flytter jeg hen paa Kroen saalænge. Du saae jo min Værtinde før. Det er en flink Kone, hun vil passe godt paa dig!«

»Ja ja, som du vil. — Men nu, min Ven,« sagde hun og saae ham ind i Øjet, mens hun moderlig ømt strøg med Haanden over hans Haar. »Nu er det din Tur til at skrifte. Hvordan har du det? . . . Ikke godt? . . . Jeg synes, du ser lidt anstrengt ud.«

Per blev urolig.

»Jeg?« sagde han og saae bort over Hovedet paa hende for at undgaa hendes Blik. »Jeg har saamænd ellers haft det godt. Naturligvis — særlig morsomt har her jo ikke været. Men Egnen er jo pragtfuld, . . . og Arbejdet har virkelig været interessant.«

Jakobe tog langsomt Haanden til sig, og der blev et Øjeblik's Tavshed. Saa vendte hun sig atter helt om imod ham og lagde Armen over hans Skulder.

»Per,« sagde hun. »Hvorfor har du ingen Fortrolighed til mig? Troer du da virkelig, at du har kunnet skjule dig for mig? . . . Nej nej, du maa ikke undskylde dig! Vær blot oprigtig imod mig! Og hvorfor skulde vi to ikke kunne tale ganske naturligt om den Ting? Selv om jeg